

וראה, אין שבח של אדם בעו"ל
הזה ובעו"ל הבא כמו השבח של
התורה, שchetob בה (משל"ח) כי
מלכים יملכו.

שהרי שניינו, בשעה רב הונא
לשם, מצא את החכמים
שעוסקים בפסקוק הזה שchetob,
(ירמיה נא) ופקודתי על כל בבל
והוציאתי את כלעו מפיו ולא ינhero
אליו עוד גוים. ורב הונא לא היו
משגיחים בו, שהרי לא הבינו
אתו בראשונה, משום שהיה
קטן. נכנס לבית המקדש, ומצא
את החכמים שהיו אומרים
שבפסקוק הזה יש להתבונן, אם
יראו ויאלו של נובוכנצאר היה
שמו ב' - הרי כתוב בו, (וילא)
עוד אחרים נכנס דניאל שם
בלטשאץ' בשם אלהי? ועוד, מה
זה והוציאתי את כלעו מפיו?

עמד רב הונא בין היסודות של
העמודים ואמר, אלו קייתי
במקום, כייתי דורש את הפסקוק
הזה. לא התבוננו בו. קם שנית
ואמר דבר זה. בא רבי יונאי בר
רב והושיבו לפניו. אמר לו, אמר
בני, אמר, שבדרכו תורה כתוב
ביהם (משל"א) בראש המיות תקרא
וגו'.

פתח ואמר, ב' שנינו, בימים
הראשונים טרם בא יעקב, היה
אדם שלו בביתו. הגיע זמנו - מה
בלוי מחלות. פין שבא יעקב,
בקש לפניו הקדוש ברוך הוא
ואמר לו: רבון העולם, אם נהך
לפניך, שיפל אדם בבית חלי
שנים או שלשה ימים, ולאחר ב'
יתפנס לעמו, ויצווה את ביתו
וישוב מחתמי. אמר לו: ב' מה
ואתה מה כתוב בו, (בראשית מה) ויהי
אחרי הדברים האלה ויאמר
ליוסף הנה אביך חלה. כתוב

דאחדך קמייחו דישראל, ואוליף לון, יתר
מכללא. תא חזי, לית שבחא דבר נש בהאי
עלמא ובעלמא דאתי, כשבחא דאוריתא
דכתיב בה (משל"ח) כי מלכים יملכו.

(מדרש הנעלם הו) דהא תנינן פד סליק רב הונא
לחתם, אשכח רפנן דהו עסקי בהאי
קרא, דכתיב, (ירמיה נא) ופקודתי על כל בבל
והוציאתי את כלעו מפיו ולא ינhero אליו
עוד גוים. ורב הונא לא היה משגיחין בהיה,
דהא לא אשתחמוץ ליה בקדמיתא, בגין
ההוה זעיר. על לגבי מקדשא, ואשכח
רפנן דהו אמר, בא קרא אית לאסתפלה
ביה, אי טעותיה ודרתיה דנבוכנצאר היה
שמיה ב', הא כתיב בה, (דניאל ז) ועוד
אחרין על קדרמי דניאל די שמה בלטשאץ'
בשם אלהי. ועוד, מי וհוציאתי את כלעו
MPI.

קם רב הונא ביני קיימי דעתומי, ואמר אילו
הוינא באתר, דרישנא ליה להאי פסוקא.
לא אשכחו בה. קם תניננות, ואמר מלחה דא.
אתא רבי יוזאי בר רב, ואותביה קמיה. אמר
לייה, אימא בר אימא, דמלוי אוריתא כתיב
בהו, (משל"א) בראש הומיות תקרא וגור'.

פתח ואמר, בכ' תנינן, ביום קדרמי עד לא
אתא יעקב, היה בר נש שלו בביתו,
מطا זמניה, מית בלא מרעין, פיוון דאתא
יעקב, בעא קמיה דקידשא בריך הוא, אמר
לייה, מרוי דעלמא, אי ניחא קמך, דלנפול בר
נש בכ' מרעיה, ויפקד לביתה, ויתוב מחובוי.
יתבונש לעמיה, ויפקד לביתה, ויתוב מחובוי.
אמר לייה שפיר. את הוא סימנא בעלמא. תא
חזי, מה כתיב בה (בראשית מה) ויהי אחרי הדברים
האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חולה. חלה